

[Thiru S. Madhavan]

1972 ஏப்ரல் 6

to make the provisions of the Companies Act, 1956, applicable to non-trading corporations with objects confined to the State of Tamil Nadu by means of a referential piece of Legislation.

The Bill seeks to achieve the above object. Sir, I commend the motion for the acceptance of the House.

MR. CHAIRMAN (Thiru S. Kandappan): The question is—

“ That the Tamil Nadu Non-Trading Companies Bill, 1972 (L.A. Bill No. 10 of 1972) be taken into consideration. ”

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

MR. CHAIRMAN (Thiru S. Kandappan): The Bill will now be taken clause by clause. There are no amendments.

Clauses 2, 3, 4, 5 and 6 were put and carried.

Clause 1, the Enacting Formula and the Long Title were put and carried.

THE HON. THIRU S. MADHAVAN: Sir, I move—

‘ That the Tamil Nadu Non-Trading Companies Bill, 1972 (L.A. Bill No. 10 of 1972) be passed.’

The motion was put and carried and the Bill was passed into law.

(இ) தமிழ் நாடு 1972-ம் ஆண்டு அடக்கு கடைக்காரர்கள் (திருத்த)
சட்டமுன் வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்டமுன் வடிவு எண் 8/1972).

THE HON. THIRU O. P. RAMAN: Mr. Speaker, Sir, I beg to move that the Tamil Nadu Pawnbrokers (Amendment) Bill, * 1972 (L.A. Bill No. 8 of 1972) be taken into consideration.

Under the Tamil Nadu Pawnbrokers Act, 1943 (Tamil Nadu Act XXIII of 1943) no person shall carry on business as a pawnbroker in any area without obtaining a licence under that Act. The licence obtained by a Pawnbroker should be renewed every year. Sub-section (4) of section 4 of the said Act empowers the

* Published in the Tamil Nadu Government Gazette extraordinary, dated 28th March 1972.

1972 ஏப்ரல் 6]

[Thiru O. P. Raman]

State Government to prescribe a fee not exceeding twenty-five rupees, for the grant of a licence under the said Act. The fee payable for a licence at present is rupees twenty-five.

The expenditure for administering the said Act has increased consequent on the revision of the scales of pay of the Government servants employed in administering the said Act. In Kerala, a licence fee of rupees one hundred is being collected from pawn-brokers. It is therefore considered necessary to enhance the limit of licence fee or renewal of licence from Rs. 25 to Rs. 100.

The Bill seeks to achieve the above object. Sir, I commend the motion for acceptance of the House.

* திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து: தலைவர் அவர்களே, இந்த பான் ப்ரோக்கர்ஸ் ஆக்ட் சம்பந்தமாக லைசென்ஸ் தொகையை அதிகப்படுத்துவதற்காக இந்த மசோதாவை அரசு கொண்டுவந்திருக்கிறது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இந்த வட்டிக்கடைகள் சம்பந்தமாக என் கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த வட்டிக்கடை சம்பந்தமான சட்டத்தில் 9% வட்டித்தான் வாங்கவேண்டுமென்று வரையறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இருந்தாலும் இந்தச் சபையிலுள்ள அனைவருக்கும் தெரியும். 36%-க்குக் குறைந்து யாரும் வட்டிக்கடையில் வட்டிக்குக் கொடுப்பதில்லை. இதை எப்படித் தடுப்பது என்பதைப்பற்றி அரசு யோசிக்க வேண்டும்.

நூறு ரூபாய் லைசென்ஸ் பீஸ் என்று வைக்கிறோம். இதைச் சுலபமாகக் கொடுத்துவிடுவார்கள். அதை எதிர்த்து கூட பத்திரிகையில் எழுதியிருப்பதைப் பார்த்தேன். 100 ரூபாய் என்று கூட்டுவதால் அவர்கள் சங்கடப்படப்போவதில்லை. சட்டபூர்வமாக அரசு அங்கீகரித்துள்ள வட்டியைவிட அதிகமாக 36% அளவிற்கு வாங்குகிறார்கள். வட்டியை எடுத்துக்கொண்டுதான் பணத்தைக் கொடுக்கிறார்கள். சங்கடமான நிலைமையில்தான் விவசாயிகளும், விவசாயிகள் அல்லாதாரும், சிறிய தொழில்கள் செய்கிறவர்களும், உத்தியோகம் பார்க்கிறவர்களும் தேவைப்படுகிறபோது பணம் வாங்கும்போது 36% வட்டி கொடுக்கிறார்கள். நகைகளை அடகு வைக்கிறார்கள். இதை எப்படித் தடுப்பது என்பதைப்பற்றி அரசாங்கம் யோசித்ததா? பணம் தேவைப்படுவதால் மூச்சுப் பேச்சின்றி வாங்கிச் செல்கிறார்கள். நகைகளை வாங்கிக்கொண்டுதான் பணம் கடன் கொடுக்கிறார்கள். வட்டியை முதலிலேயே எடுத்துக்கொண்டுவிடுகிறார்கள். ஆகவே இது தடுத்து நிறுத்தப்பட வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு இந்த மசோதாவை நான் ஆதரிக்கிறேன்.

[1972 ஏப்ரல் 6]

THIRU K. M. SUBRAMANIAM : Sir, I entirely support once again the hon. Member, Mr. Marimuthu. I welcome this legislation very much. It does not matter whether the amount is Rs. 25 or Rs. 100. What is happening today? The unemployment problem is increasing, cost of living is going up and people are suffering for want of money, particularly the lower sections of society. Although the Act here says that no pawnbroker shall charge more than 9-3/8 per cent on loans of Rs. 25 or less and 6½ per cent on loans over Rs. 25, can anybody say, Sir, that this what is happening really? When even ordinary scheduled banks are giving at 7½ per cent on deposits will anybody expect a pawnbroker to adhere to this interest restriction of 6½ per cent? Is it imaginable or practicable? Of course, this is only an amending Bill. The whole Act requires to be changed. Many leading concerns and financial institutions charge 10½ per cent on advances and other limited companies are charging 12½ per cent on advances and where the so-called rich people are directors, such financing corporations give an interest of 13½ per cent on investments made by the public. When such is the case, we cannot expect these people to confine themselves to 6½ per cent.

Of course, the parent Act was enacted in 1942 and it might have been the position in 1942. But it is all outdated and there is a big black-market going on under this Act. This Bill is a small thing concerned with raising the licence fee for administrative purposes. Everybody is agreed on that and there will be nobody to oppose this. But what is this administration doing to prevent the mal-administration going under this Act? This is a very serious thing and I can tell you, Sir, that in villages you have got credit institutions for agriculturists.

But, in Cities when there is a strike for two or three months, people not only pledge jewels, but many times they pledge saris to get money. They even pawn their 'veshtis' for getting money and interest is taken away before the money is given. Interest is a thing which accrues out of the money lent. But so far as the pawnbrokers are concerned, the interest is taken in the first instance and then subsequently only there is something given as loan. Then whatever is to be paid is paid. Of course, the documents are kept properly according to the Act. I think this is a

1972 ஏப்ரல் 6] [Thiru K. M. Subramanian]

very serious matter and it is economically and vitally affecting the people, eating away the resources, I am told, of the poorest classes of the society. Of course, the entire country needs credit change and the credit structure, if the country has to improve. That is a different thing. At least then there should be scope for replacing the pawnbrokers and establishing Government Scheduled Banks with branches for advances to these people, at proper interest rates. Even then there will be a lot of corruption.

But what I say is that this Act requires thorough study and change. But in this Act, they have not even changed the Rupees, Annas and Pies to the present coinage in the Act. It still remains as in 1942. I would therefore request the Hon. Minister concerned to give sufficient attention to this and find out what are the difficulties and defects; not only find out the defects and difficulties, but find out how this Act is working in actual practice.

I can assure you, Sir, that there are people who charge two annas per rupee per month. There are even pawnbrokers who advance Rs. 95 in the morning to vegetable vendors and take one hundred rupees in the evening from the same vegetable vendors. Thus, for one day, they charge five rupees from the vegetable vendors, on the advances made by them. There are various sections of the society working in this country.

A lot of people are hawking on the roads and streets; they are borrowing money from pawnbrokers, small amounts of Rs. 50, 40 and so on, at exorbitant rates of interest. This is criminal and they should be prosecuted. But what is the method? I do not know. It is for the Government to decide. I can assure you, Sir, that so far as the City of Madras is concerned, there are more than 4,000 petty hawkers going about the streets of Madras, paying more than five rupees per day to some money-lender who advances him Rs. 40, 50 or 100 in the morning and they get the same money on the same terms the next day and the day after also.

So, something has to be done to improve the present state of affairs. While I support this small measure, the increase in the licence fee from Rs. 25 to Rs. 100 is nothing and the pawnbrokers can pay many hundreds of rupees. Sir, when the economic position of the country is bad, the most prosperous

[Thiru K. M. Subramaniam] [1972 ஏப்ரல் 6]

people are the pawnbrokers and industrialists and that is the state of affairs now. I hope and trust that the Government will look into this matter seriously as it is a serious matter. I request the Hon. Minister to do the needful in the matter. Thank you, Sir.

திரு. மணலி சி. கந்தசாமி: மாண்புமிகு சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த பான் புரோக்கர் சட்டம் சீராக ஒரு ஆலோசனை நடத்தி ஒரு நல்ல திருத்தச் சட்டமாக கொண்டுவந்து இருந்தால் மகிழ்ச்சியாக இருந்து இருக்கும். இன்று இந்த பான் புரோக்கர்கள் ஒரு சிலந்தி வலை மாதிரி ஆயிரக்கணக்கில் தோன்றியிருக்கிறார்கள். ரூபாய் 25 கொடுத்து லைசென்சு வாங்கிக் கொண்டு விட்டு ரூ. 1,000 அல்லது ரூ. 2,000 வைத்துக்கொண்டு மாதத்திற்கு ரூ. 500, ரூ. 1,000 என்று சம்பாதித்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். இன்று அது ஒரு மோசமான தொழிலாக நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இதற்கு இலக்கானவா யார் என்று சொன்னால் சாதாரண மக்கள் தான். அவர்கள் தான் ஒரு குடத்தை வைத்துக்கொண்டு ரூ. 5, ஒரு மூக்குத்தியை வைத்து ரூ. 10 என்று பான் புரோக்கரிடத்தில் வாங்கிக்கொண்டு போகிறார்கள். அவர்கள் தான் இந்த அடகுக் கடைக்காரர்களிடத்தில் சிக்கி சந்தியில் நிற்கிறார்கள். பான் புரோக்கர்கள் கோர்ட்டுக்குப் போகாமலேயே எல்லாவற்றையும் முடித்துக்கொண்டு விடுகிறார்கள். அரசின் சட்டங்கள் அவர்களை ஒன்றும் செய்யாது. அவர்களே எல்லா பாரங்களையும் அடித்து வைத்துக்கொண்டு, முன்கூட்டியே திட்டம் போட்டு, கோர்ட்டுக்குப் போகாமலேயே அந்தக் கடன்களை வசூல் செய்து விடுகிறார்கள்.

இந்தச் சட்டத்தை சரியான முறையில் திருத்தவேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது. இல்லையென்றால் சமுதாயத்தில் இருக்கும் ஏழை மக்கள் மிகவும் பாதிக்கப்படுவார்கள். அவர்களுக்கு லைசென்சு கட்டணம் ரூ. 25-ஐ, ரூ. 50 என்று ஆக்கியது மட்டும் போதாது, அந்தப் பான் புரோக்கர்கள் சட்டப்படி நடக்கவில்லையென்றால் அவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கும் வகையில் ஏதாவது டிபாசிட் ரூ. 1,000 அல்லது ரூ. 2,000 கட்டவேண்டுமென்று சொல்லவேண்டும். இப்படி குறைந்தபட்ச முறையிலாவது அவர்களுக்கு ஒரு விதிமுறை வைத்தால்தான் நல்லது. ரூ. 25-ஐ ரூ. 50 என்று உயர்த்தினால் மட்டும் போதாது. அது சரியாக இருக்காது. நான் இதை எதிர்க்கிறேன் என்று யாரும் நினைக்க வேண்டாம். டிபாசிட் கட்டவேண்டுமென்று சொல்லவேண்டும். இதை விசாரணை நடத்தி நல்ல திருத்தச் சட்டமாக கொண்டுவருவது நல்லது என்று சொல்லி, முடித்துக் கொள்கிறேன்.

1972 ஏப்ரல் 6]

திரு. எம். ஏ. லத்தீப்: தலைவரவர்களே, இந்த மசோதாவை கொண்டு வந்திருக்கிற மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களை நான் பாராட்டுகிறேன். இந்த மசோதாவை என்னுடைய சார்பாகவும், என்னுடைய கட்சியின் சார்பாகவும் ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நம்முடைய பெரியார் மணலி கந்தசாமி அவர்கள் சொன்னது போல் இந்த பான் புரோக்கர் என்கிற சிலர் இந்த நாட்டிலே இருக்கத்தான் வேண்டுமா என்பது ஒரு கேள்விக்குறியாகவே இருக்கிறது என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். பல முறைகேடுகளை இங்கே சொன்னார்கள். அன்றாடச் சாமான்கள், மூக்குத்தி போன்ற சாதாரண பொருள்களைக் கூட, வீட்டிலே பெண்கள் அணியக்கூடிய நகைகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு போய் அங்கே வைத்து விடுகிறார்கள்.

ஆகையினால் இந்த ஹவுஸ் ஹோல்டு யுடின்கில்ஸ் என்று சொல்கிறார்களே, பெண்கள் அணியும் நகைகள் இருக்கிறதே, சாதாரண நகைகள் இவைகளையெல்லாம் அந்த வட்டிக்கடைக்காரர்கள் வாங்கி வைத்துக்கொண்டு, பணம் கொடுத்தால், செல்லாது என்று முறை கொண்டு வந்தால் நன்றாக இருக்கும். ரொம்ப டென்ஸ் பாபுலேஷன் இருக்கிற இடத்தில் போய் பார்த்தால் தெரியும். அங்கே குடியிருப்பவர்கள் நன்கு அறிவார்கள். அமைச்சர் அவர்கள் கூட அப்படிப்பட்ட பகுதியில் இருந்தவர் தான், அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும் என்று நினைக்கிறேன்.

சாதாரணமாக சாயங்காலம் ஆகிவிட்டால், திடீரென்று ஒரு வீட்டில் இருந்து சத்தம் வரும். பலவிதமான கூப்பாடுகள் வரும், என்னென்ன வார்த்தைகள் அங்கே கேட்கும் என்பதை இங்கே சொல்லத் தேவையில்லை. காரணம் அந்த வீட்டில் உள்ளவன் மனைவியிடத்தில் உள்ளவற்றை கேட்பான். அங்கே அடிதடி நடக்கும். இந்தமாதிரி மூக்குத்தி என்று சொல்லக்கூடிய சாதாரண பொருள்களைக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்துவிட்டு பணம் வாங்கிக் கொண்டு வருகிறார்கள். ரூ. 25 பெறுமானமுள்ள மூக்குத்தி என்றால் ரூ. 5 தான் அதற்கு கொடுக்கிறான், அல்லது ரூ. 10 தான் கொடுக்கிறான். அதற்கும் வட்டியைப் பிடித்துக்கொண்டு ரூ. 1 அல்லது ரூ. 2 பிடித்துக்கொண்டு தான் கொடுப்பான். அந்த மூக்குத்தி திரும்பவும் வீட்டிற்கு வராது. காரணம் அதைத் திருப்பி வாங்கிக்கொள்ளும் நிலையில் அவன் இருக்க மாட்டான். ஆகவே சாதாரணமாக இருக்கும் உடுப்புகள், பெண்களின் நகைகள் முதலியவற்றை வைத்தால் அதற்கு பணம் கொடுக்கக் கூடாது என்ற விதிமுறையை அரசாங்கம் கொண்டு வரவேண்டும். இந்தச் சட்டத்தை அப்படி சரியான முறையில் திருத்தியமைக்க வேண்டும்.

476 தமிழ் நாடு 1972-ம் ஆண்டு அடகுக் கடைக்காரர்கள் (திருத்த)
சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 8/72)

[திரு. எம். ஏ. லத்தீப்]

[1972 ஏப்ரல் 6]

ஒவ்வொரு மாவட்டத்திற்கும் சென்று இந்த சட்டத்தின் கோட்பாடுகளை ஆராய்ந்து அதை நல்ல முறையில் ரிகரஸ்ஸாக, ஸ்டிரின்ஜன்ட்டாக திருத்தி யமைக்கவேண்டும். அவர்கள் சொன்னது போல் ரூ. 50 லைசென்சு பீ என்று வைத்தால் மாத்திரம் போதாது. ரூ. 500 லைசென்சு பீ என்று வைக்கவேண்டும். அல்லது ரூ. 1,000 என்று வைக்கவேண்டும். காஷன் டிபாசிட் என்றும் வைக்கலாம்.

இன்னும் இந்த வட்டிக் கடைக்காரர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்றால், இந்தப் பணத்திற்காக பிராய்சரி நோட் எழுதி வாங்கிக் கொள்கிறார்கள்.

Negotiable Instrument must be supported by consideration.

இது சரியான டாகுமெண்ட் இல்லை என்று வக்கீல்கள் சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டார்கள். வட்டிக் கடைக்காரர்கள் செய்கிற அநியாயம் தான் இப்படி இருக்கிறது.

“This document is not supported by consideration”. Document must be supported by consideration. இப்போது ஸ்மால் கால் கோர்ட், சில சிவில் கோர்ட்டிலே எல்லாம் ஒரு பிரசம்ஷன் வந்திருக்கிறது.

There is a presumption in the court that always this document brought out by the gabuliwallah should be under-valued or half-valued. ஆகவே, ரூ. 500, பிராமசரி நோட்டு என்று போட்டால் ரூ. 250 என்று தான் மதிப்புப் போடுகிறார்கள். இப்போது அந்த டாகுமெண்டுக்கு மதிப்பு இல்லாமல் போய் விட்டது. மனிதனுக்கு மதிப்பே இல்லாமல் போய் விட்டது. நான் வட்டி வாங்கக்கூடாது என்று சொல்பவன். யாரும் வட்டியும் வாங்கக் கூடாது, வட்டியும் கொடுக்கக்கூடாது என்ற தொள்கையுடையவன். வட்டிக்கு ஆதரவு தெரிவித்துப் பேசுகிறேன் என்று நினைக்கக் கூடாது. சமுதாயமே அப்படியிருக்கிறபோது நாம் அதைப்பற்றி பேசவேண்டியிருக்கிறது. இப்போது தெருவுக்குத் தெரு வட்டிக்கடை வந்திருக்கிறது. ஒவ்வொரு ஏரியாவிலும், சின்ன ஏரியாவாக இருந்தாலும் கூட அங்கேயிருக்கிறது. என்னுடைய பெரியமேட்டுப் பகுதியில் எந்த இடத்தில் பார்த்தாலும் ஒரு வட்டிக் கடையிருக்கிறது.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி: சார், ஆன் எ பாயின்ட் ஆப் இன்பர்மேஷன். இப்படி தெருவுக்குத் தெரு வட்டிக்கடை இருப்பதற்குக் காரணம், கள்ளுக்கடை திறந்ததற்குப் பிறகுதான் என்பதை உறுப்பினர் அவர்கள் அறிவார்களா?

MR. CHAIRMAN (Thiru S. Kandappan): The hon. Member is supplying information and not seeking information.

1972 ஏப்ரல் 6]

திரு. எம். ஏ. லத்தீப் : அதைப்பற்றி அம்மையார் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அது வேறு பிரச்சனை. இந்தப் பிரச்சனை வேறு. தே ஆர் காம்பிளி மெண்டரி டீ சர் அதர். நான் கள்ளுக்கடையையும் எதிர்ப்பவன், வட்டிக்கடையையும் எதிர்ப்பவன். இந்த இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று காம்பிளிமெண்டரியாக இருக்கலாம். வட்டிக் கடைகள் கூடாது என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த லைசென்சு பில் வைத்திருப்பது மிகவும் குறைவு. அதை அதிகப் படுத்தவேண்டும். ரூ. 1000, 2000 என்று வைத்தால் நன்றாக இருக்கும்.

அதே நேரத்தில் நமது மணலி கந்தசாமி அவர்கள் சொல்லியதை நானும் ஆதரிக்கிறேன். அதைச் சொல்வதற்காகத் தான் நான் பேசுவதற்கே எழுந்தேன். இல்லாவிட்டால் நான் பேசுவதாகவே ஐடியா இல்லை. அரசாங்கம் அவர்கள் சொன்னதையும் கவனத்தில் எடுத்துக்கொண்டு, அதற்கு ஒரு முறையைக் கொண்டு வந்து ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். டாகுமெண்டு சப்போர்ட்டெட் பை கன்சிடரேஷன் இல்லாவிட்டால் செல்லாது என்பதைப்பற்றி விரிவான நல்ல விளக்கம் பெறுவதற்கு, ஒரு நல்ல சட்டம் கொண்டு வருவதற்கு ஒரு கமிட்டி போட்டு, அதிலே இதைப்பற்றி டிஸ்கஸ் பண்ணினால் அது நல்லதாக இருக்கும். இருந்தாலும், இந்த அளவுக்கு ஃபீசை ஏற்றியிருக்கிறார்களே, அதற்காக ஆதரவு தெரிவித்து, நான் அமர்கிறேன்.

திரு. மா. வெ. கரிவேங்கடம் : பெருமதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, அடகுக் கடைக்காரர்கள் திருத்த மசோதாவின் பேரில் ஒரு சில கருத்துக்களை இந்த மன்றத்தின் முன்னால் எடுத்துவைக்க விரும்புகிறேன்.

எனக்கு முன்னால் பேசிய கனம் அங்கத்தினர்களெல்லாம், குறிப்பாக கனம் லத்தீப் அவர்கள் “நாட் சப்போர்ட்டெட் பை கன்சிடரேஷன்” என்ற தலுதா வேஜுகள் ஏராளமாக வந்துவிடுகின்றன. ஒரு சில வழக்குகளில் தொகை ரூ. 500 என்றிருந்தால், ரூ. 250-க்குத்தான் டிக்கிரி செய்யப்படுகிறது என்று சொன்னார்கள். எனக்கு அந்த வாதமே விசித்திரமாக இருக்கிறது. காரணம் என்னவென்றால், புரோ நோட் அல்லது மார்ட்டிகேஜ் டீட் நீதிமன்றங்களில் வரும்பொழுது ரூ. 1,000-க்கு எழுதப்பட்டது, கொடுக்கப்பட்டது ரூ. 500 என்று சொல்லப்பட்டாலும்கூட, அது எழுத்தளவிலே இருக்கிற காரணத்தினால் டாகுமெண்டரி எவிடென்சாக இருப்பதின் காரணத்தினாலே, தலுதாவேஜ் சாட்சியமாக இருக்கிற காரணத்தினால், வாய்யொழி சாட்சியத்தை வைத்துக் கொண்டு, அதைத் தள்ளி வைத்து ரூ. 500 என்று ஆக்க முடிவதில்லை. 1000 வழக்குகள் இருந்தால், ஒன்றிரண்டு வழக்குகளில் வேண்டுமானால் அம்மாதிரி டிக்கிரி பெறமுடியுமே தவிர, எல்லா வழக்குகளிலும் அம்மாதிரி நிலை இல்லை. நல்ல முறையில் வழக்கறிஞர் தொழில் நடத்துபவர்கள் இதை அறிவார்கள்.

478 தமிழ் நாடு 1972-ம் ஆண்டு அடகுக் கடைக்காரர்கள் (திருத்த)
சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 8/72)

[திரு. மா. வெ. கரிவேங்கடம்]

[1972 ஏப்ரல் 6]

1000-க்கு ஒரு வழக்கில்தான் இம்மாதிரி குறைத்து டிக்கிரி பெற முடியும். அது மிகவும் அபூர்வமாக இருக்கும். ஆகவே, இதுபோன்ற வட்டிக் கடைக்காரர்கள் மிக அதிகமாக வட்டியைப் பெறுகிறார்கள், எழுத்திலே இருக்கிற வட்டி சதவிகிதம் ஒன்று, உண்மையிலே வாங்குகிற வட்டியின் சதவிகிதம் 20, 30, 36 என்ற அளவில் இருக்கிறது என்று சொன்னால், உண்மை நிலையை எடுத்துச் சொல்வதாக அது இருக்கும். நடுத்தர மக்களுக்கு அன்றாடம் சில பிரச்னைகள் எழுகின்ற நேரத்தில், உடனடியாக தேவைப்படுகின்ற அளவுக்கு, தேவைப்படுகின்ற நேரத்தில் சிறு தொகைகள் கடனாகப் பெறுவதற்குரிய நிலையங்கள் நிச்சயம் தேவை. வட்டி விகிதத்தைக் குறைக்கவேண்டும், அரசாங்கத்தினால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட வட்டி 6.3 சதவிகிதம் என்று சொன்னாலும் அல்லது 9 சதவிகிதம் என்று சொன்னாலும், அரசாங்கத்தினால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட வட்டி விகிதத்திற்கு மக்கள் கடன் பெறவேண்டும் என்று சொன்னாலும், இந்த அடகுக் கடைக்காரர்கள் என்றவது சட்டத்தின் கீழ் நிர்ணயிக்கப்பட்ட வட்டி விகிதத்திற்கு கொடுக்க முடியுமா என்று கேட்டால், கொடுக்க மாட்டார்கள். அப்படிக்கொடுக்காதவர்கள் மீது சட்டப்படி நடவடிக்கை எடுக்க முடியுமா என்று கேட்டால், அதுவும் முடியாது. காரணம் எழுத்தில் ஒன்று, வாய்மொழியின் மூலம் ஒன்று என்று வட்டிவிகிதம் இருக்கிறது. உண்மையிலேயே 6.3 சதவிகிதம் வட்டிக்குக் கொடுத்திருக்கலாம். அல்லது 36 சதவிகிதம் வட்டிக்கு வாங்கியிருக்கலாம். அந்தமாதிரி வட்டியையும் பெற்றிருக்கலாம். ஆனால், எழுத்தில் இருப்பது மட்டும் 6.3 சதவிகிதம் தான். நாம் சட்டத்தில் எந்த சதவிகிதம் நிர்ணயிக்கிறோமோ அந்த சதவிகித அளவிற்குத்தான் தஸ்தாவேஜா இருக்கும். ஆகவே, அடகுக்கடைக்காரர்கள் மீதும் வழக்கு தொடர முடியாது. அவர்கள் மீது எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்க முடியாது. அதற்கு என்ன வழி என்பதை இந்த மன்றத்திலே தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. லத்தீப் அவர்களே சொன்னார்கள். சர்க்கார் ஒவ்வொரு கடையிலும் ஒரு அதிகாரியை வைத்து, மேற்பார்வையிட்டு, உரிய வட்டி விகிதத்திற்கு பணம் கிடைக்க வழி செய்ய முடியுமா என்றால், அதுவும் முடியாது. அப்படியிருந்தாலும் கூட, சில கோளாறுகள் நடைபெறலாம். சில அதிகாரிகள் தவறு செய்யலாம். அதிலும் தவறுகள் இருக்கத்தான் செய்யும். ஆகவே, இதற்கு ஒரே வழிதான் இருக்கிறது. விவசாயிகளுக்குப் பலவிதமான கடன் வசதிகளைச் செய்து தந்திருக்கிறோம். ஆகவே, அரசு பெரிய நகரங்களாக இருக்கும் இடங்களிலெல்லாம் சிறு தொகை அளவுக்கு ரூபாய் ஒரு லட்சம், இரண்டு லட்சம் என்ற அளவுக்கு, அன்றாடத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு, உடனுக்குடன் ஏற்படுகிற எதிர்பாராதவிதத்தில் கடன் வாங்கவேண்டிய சூழ்நிலையை சமாளிப்பதற்கு, இதைப்போல அல்லது உரிய பந்தோபஸ்தின் (செக்யூரிடி) பேரில் சிறு

1972 ஏப்ரல் 6]

[திரு. மா. வெ. கரிவேங்கடம்]

சிறு தொகை வழங்குவதற்கு, கடன் கிடைப்பதற்கு வசதிகளைச் செய்துதர, நல்லமுறையில் சிந்தித்து, அந்த முறையில் செயல்பட்டால், அது மிகவும் நன்றாக இருக்கும். பான்-புரோக்கர் என்ற முறையே இருக்கவேண்டியதில்லை. அது இல்லாமலேயே அரசாங்கமே பான்-புரோக்கராக ஆகவேண்டும். அன்றாடத் தேவைக்குக் குறைந்த வட்டிக்கு, தேவைப்படுகிறபொழுது குறைந்த தொகையைக் கடனாகக் கொடுக்க வசதி செய்யவேண்டும். அந்த முறையில் அரசாங்கம் சிந்தித்து அதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு இந்தத் திருத்த மசோதாவை ஆதரித்து, என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம், நன்றி.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : தலைவர் அவர்களே, இப்பொழுது கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிற மசோதா ஃபீஸ் 25 ஆக இருப்பதை உயர்த்துவதற்கான அடிப்படையில்தான் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு பல்வேறு கருத்துக்களையும் உறுப்பினர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். சமுதாயத்தில் இருக்கிற கேடுபாடுகள், கொடுமைகள், அடகுக் கடைகளினால் சாதாரண மக்கள் அடைகின்ற துயரங்கள் இவைகளைப்பற்றி யெல்லாம் விவரங்கள் தரப்பட்டன.

நம்முடைய அரசாங்கம் இதிலே மிகுந்த கவனம் செலுத்தி சாதாரண மக்கள் இப்படிப்பட்டக் கொடுமையான வட்டியாலோ அல்லது பின்பற்றப் படுகிற முறைகேடான செயல்களினாலோ பாதிக்கப்படாத வகையிலே பல நடவடிக்கைகளை எடுத்து வருகிறது என்று நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே கூறிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

குறிப்பாக, ஈட்டிக் கடைக்காரர்களைப்பற்றித்தான் அதிகமாக இங்கே பேசினார்கள் என்று நான் கருதுகிறேன். அதைப்பற்றியெல்லாம் அப்போதைக்கப்போது அரசாங்கத்திற்குத் தகவல் வருகிறபொழுது நம்முடைய அதிகாரிகள் கண்காணித்து ஒருவர் தொழில் செய்கின்ற இடத்திற்கு அந்தப் பணத்தை வசூல் செய்வதற்குச் செல்லக் கூடாது என்று தடுக்கின்ற மூயற்சிகளில் நாம் ஈடுபட்டிருக்கிறோம். இதெல்லாம் வெற்றிபெறும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது.

இந்த பீலைப்பற்றிச் சொல்லும்பொழுது கொஞ்சம் கடுமையாக 500 ரூபாயாகக் கூட உயர்த்தலாம் என்றெல்லாம் யோசனை சொன்னார்கள். திரு. மணலிகந்தசாமி அவர்களும் அதைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். அதுவும் நல்ல யோசனை தான். ஏற்கனவே அதை நம்முடைய அரசு பரிசீலித்து வருகிறது. பீலை அதிகமாகப் போட்டால் உயர்நீதி மன்றம் ஒத்துக்கொள்ளாது. இருக்கிற தீர்ப்பின்படி 'பீஸ்' என்றால், என்ன சர்வீஸ் என்று கேட்பார்கள். ஆகவே, பீலை ரொம்பவும் உயர்த்தினால் சட்டப்படி நிரூபிப்பதில் தகராறு ஏற்பட்டு

480 தமிழ் நாடு 1972-ம் ஆண்டு அடகுக் கடைக்காரர்கள் (திருத்த)
சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 8/72)

[திரு. செ. மாதவன்]

[1972 ஏப்ரல் 6]

விடும். அதற்குப் பதிலாக, பாதுகாப்பாக நாம் டெபாசிட் வாங்குகின்ற முயற்சியில் ஈடுபட்டால், அது பயனுள்ளதாக இருக்கும் என்பதைப்பற்றி நாம் ஏற்கனவே பரிசீலித்து வருகிறோம்.

கூடுதலான வட்டியை வசூலிப்பதற்கு பல முறைகள் பின்பற்றப்படுகின்றன என்றெல்லாம் எடுத்துச் சொன்னார்கள். இன்றிருக்கக்கூடிய நெகோஷியபிள் இன்ஸ்ட்ருமெண்டு ஆக்டின் கீழ் புரோ நோட்டு கையழுத்துப்போட்டு எழுதிக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தால் எவ்வளவு தொகை கொடுத்திருந்தாலும், யார் குறைத்து வாங்கினேன் என்று சொல்கிறார்களோ அவர்களின் பொறுப்பில் தான் ஓனஸ் ஆஃப் புரூப் இருக்கிறது. அதை மாற்றலாமா என்பதைப்பற்றி பரிசீலனை செய்து கொண்டு வருகிறோம். யார் வட்டிக்குக் கடன் கொடுக்கிறார்களோ அவர்கள்தான் நிபந்திக்க வேண்டும் என்ற முறையில் சட்டத்தை மாற்றி அமைக்கலாமா என்பதைப் பற்றி பரிசீலனையில் இருக்கிறது. அதனால் ஓரளவுக்கு பயன் இருக்கும் என்று நான் கருதுகிறேன்.

மேலும் மணி லெண்டர்ஸ் ஆக்ட் ஒரு சில இடங்களில்தான் அமுலில் இருக்கிறது. தமிழ் நாடு முழுவதற்கும், கிராமமாக இருந்தாலும் சரி, நகரமாக இருந்தாலும் சரி, மணி லெண்டர்ஸ் ஆக்டை அமுல் நடத்தவேண்டும் என்ற ஒரு கோரிக்கையை நமது அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்டு, அதைச் சட்டமாகக் கொண்டுவருவதற்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம்.

இப்படி பல முயற்சிகள் எடுத்தாலும் சாதாரண மக்களை இப்படிப்பட்ட கொடுமைகளிலிருந்து தவிர்ப்பது என்பது மிக எளிதான காரியம் என்று நான் கூறிவிடத் தயாராக இல்லை. அப்படிச் செய்ய முடியும் என்று ஒத்துக்கொள்வதற்கும் தயாராக இல்லை.

விவசாயிகளுக்கு, சாதாரண மக்களுக்குத் தேவைப்படுகின்ற அளவுக்கு தேவைப்படுகின்ற நேரத்தில் கடன் கொடுக்கின்ற முயற்சியில் நாம் வெற்றி பெற்றால்தான், இப்படிப்பட்ட கொடுமைகளிலிருந்து ஏழைகளைக் காப்பாற்ற முடியும். கூட்டுறவுத் துறை மூலம் ஓரளவுக்கு நல்ல வெற்றியை நாம் இப்பொழுது பெற்றிருக்கிறோம். விவசாயிகளுக்குக் கடன் கொடுக்கக் கூடிய முயற்சியில் நாம் வெற்றி பெற்றிருக்கிறோம். அதிகமான அளவுக்கு இந்த முறைகளிலெல்லாம் நாம் வெற்றி பெறவேண்டும் என்பதில் நாம் இப்பொழுது ஆர்வம் காட்டுகிறோம். நம்முடைய வங்கிகளெல்லாம் தேசியமயமாக்கப்பட்டவுடன் இப்படிப்பட்ட ஒரு பிரச்னை வந்தது. பூக்கடைக்காரர்கள், கல்வண்டிக் காரர்கள், காய்கறி கடைக்காரர்கள் இப்படி பல பேர்களுக்கும் கடன் வழங்கப் பட்டது.

ஒரு வங்கி சார்பில் இப்படி கடன் வழங்குகின்ற விழாவில் நான் கூடத்தான் பங்கு கொண்டேன். ஆனால், கடன் கொடுத்த தொகை என்ன ஆனது என்று யாருக்குமே தெரியவில்லை. பின்னால் நான் விசாரித்ததில் அப்படிக் கடன் கொடுப்பதற்கே தேசியமயமாக்கப்பட்ட வங்கிகள் தயக்கம் காட்டுகிறார்கள். காரணம், ரிஸ்க் அதிகமாக இருக்கிறது. இருந்தாலும், ஏழைகளைப் பொறுத்த வரையில் ஓரளவுக்கு ரிஸ்க் அதிகமாக இருந்தாலும், ஏழைகளுக்கு என்று ஒரு தனி முறை, கூட்டுறவுத் துறையின் மூலமாகவோ, அல்லது தேசியமயமாக்கப்பட்ட வங்கிகள் மூலமாகவோ கொண்டுவந்தால் தான், நிச்சயம் இப்படிப்பட்ட சோஷியோ எகனமிக் ப்ராப்லம்மை நிவர்த்திக்க முடியும் என்று நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இந்தச் சட்டத்தை கடுமையாக ஆக்குவதினால் மட்டும், இதைத் தவிர்க்க முடியாது. இருந்தாலும், இந்தச் சட்டத்தை எந்த அளவுக்கு ஏழைகள் பாதிக்கப்பட முடியாத அளவுக்கு அமுல் நடத்தவேண்டுமோ அந்த முறையில் அமுல் நடத்துவோம் என்ற உறுதியை நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

பின்னாலே நம் அமைச்சரவர்கள் மசோதா கொண்டு வருகிறார்கள். நகரத்திலுள்ள சாதாரண மக்களுக்கு கடுமீ வட்டியால் தொல்லைகள் ஏற்படக் கூடாது என்ற 'ரீலீஃப்' மசோதா இப்போது கொண்டுவர இருக்கிறார்கள். சாதாரண விவசாயப் பெருங்குடி மக்களுக்கு அரசுடமையாக்கப்பட்ட வங்கிகள் மூலமும் கூட்டுறவுத்துறை மூலமும் ஏராளமாகக் கடன் கொடுத்தால் இந்த முறைகேடுகள் நீக்கப்படும் என்று நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கூறிக்கொண்டு மசோதாவை ஏகமனதாக நிறைவேற்றிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி: இப்போது 25 ரூபாய் லைசென்ஸ் பீஸ் என்பதால் அரசாங்கத்துக்கு எவ்வளவு வருமானம் வருகிறது? இந்த 25 என்பது ரூ. 100 ஆக்கப்பட்டால் எவ்வளவு வருமானம் வரும் என்பதை கனம் அமைச்சர் அவர்கள் தெரிவிக்க வேண்டுகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன்: அந்த விவரங்கள் இப்போது கையில் இல்லை. இது நிர்வாகச் செலவைப் பொறுத்தவரை, ரொம்ப நாளைக்கு முன்பு 25 ரூபாய் என்று போட்டது. அதை இன்னும் அதிகமாக்கினால் பரவாயில்லை என்று கருதினோம். இதன் மூலம் வருமானம் சம்பாதிக்கிறோம் என்று நாங்கள் வாதாட ஆரம்பித்தால் சட்டமே செல்லாது. ஆகவே, அப்படிப் போடாமல், ஓரளவு 'அட்மினிஸ்டிரேடிவ்' சார்ஜஸ்" ஈடுகட்டும் முறையில் அப்படிக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம்.

[1972 ஏப்ரல் 6]

MR. CHAIRMAN (THIRU S. KANDAPPAN): The question is—

“ That the Tamil Nadu Pawnbrokers (Amendment) Bill, 1972 (L.A. Bill No. 8 of 1972) be taken into consideration.”

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration clause by clause.

Clause 2 was put and carried.

Clause 1, the Enacting Formula and the Long Title were put and carried.

THE HON. THIRU O. P. RAMAN : Sir, I move—

“ That the Tamil Nadu Pawnbrokers (Amendment) Bill 1972 (L.A. Bill No. 8 of 1972) be passed.”

The motion was put and carried and the Bill was passed into law.

(ஈ) தமிழ்நாடு 1972-ம் ஆண்டு கடன் நிவாரணச் சட்டமுன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 21/72).

மாண்புமிகு திரு. ஓ. பி. இராமன் : தலைவரவர்களே, தமிழ்நாடு 1972-ம் ஆண்டு கடன் நிவாரணச் சட்டமுன்வடிவை * (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 21/72) ஆய்வு செய்வதற்காக 36 உறுப்பினர்கள் அடங்கிய (24 சட்டப் பேரவை உறுப்பினர்களும், 12 சட்ட மேலவை உறுப்பினர்களும்) கூட்டாய்வுக் குழு ஒன்றை அமைக்க சட்ட மேலவையின் இசைவைப் பெறுவதுடன், கூட்டாய்வுக் குழுவில் கீழ்க்கண்ட பேரவை உறுப்பினர்கள் பணியாற்ற தெரிந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள்.

திரு. ஆர். பொன்னப்ப நாடார்

திரு. மு. சத்தியமூர்த்தி

திரு. சோ. அழகர்சாமி

திரு. செளடி எஸ். சுந்தரபாரதி

* 3—4—1972-ம் தேதிய தமிழ்நாடு சிறப்பு அரசிதழில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.